

שלום אבנר.

אני לא יודע איך להתחיל ומה להגיד כי אף פעם לא הייתי צריך לכתוב במצבים כאלו.

יש דברים שלא דימינתי בראש, ואחד מהם שיקרה משחו לאחד מאיתנו, וזה קשה ובלתי נתפס.

אבנר, עכשיו אנחנו הצעירים של הקיבוץ בבעיה. אנחנו כמו משחו שלם, מורכב ומסובך שלכל חלק בשלם יש ייחוד וחשיבות. כאשר מישחו מאיתנו לא נמצא בקיבוץ, אנחנו לומדים להשלים את החלק עד שיחזור. לזה לא ציפינו. כי את החלק שלך אי אפשר יהיה להשלים. את הטוב לב, החיוך התמידי שלך, את הדאגה כלפי האחרים, ואת הדרך שהיה תמיד פתוח לכולם, אי אפשר לשכוח.

היה לי מזל ויצא לי לבלות איתך הרבה זמן בכמה ימים האחרונים לפני האסון הנורא. דיברנו על לבנון, על הסכנות, הפחדים, על לירן שכל כך אהבת, ועל אמא שלך ואבא שלך שכל הזמן דאגו וטיפלו בך. אחרי כל השיחה הרצינית צחקת ואמרת שיחיה בסדר וניפגש עוד שבועיים.

אבנר, זאת הזדמנות אחרונה להגיד לך תודה, כי אתה מכיר את זה שתמיד אומרים, נגיד תודה בפעם הבאה. אז פעם הבאה כבר לא תהיה אז מה שנשאר להגיד לך תודה על הכול, ותודה שהיית חבר כזה.

בשביל לגדל מישהו כמוך צריך הורים מיוחדים וטובים, ולך היתה את הזכות לגדול אצל הורים כאלו. אנחנו מבטיחים שלא נשכח אותך ונעזור להורים ולמשפחתך מתי שחם יצטרכו. על לירן לא צריך לדבר, היא יודעת שהיא עכשיו חלק מאיתנו - השלם.

אני לא מאמין גדול, אבל אני מקווה מאוד שה' מעריך ומטפל באנשים טובים, כי לך מגיע רק טוב למעלה.

אז להתראות תמיד,
אנחנו כבר מתגעגעים אליך,

צעירי אשדות.

יחי זכרך ברוך.

דורון זקצר.